

Text > VANESSA ROSELL FRIGOLA és educadora social i psicopedagoga. Va néixer a Girona, tot i que fa uns anys que ja no hi viu. Treballa en un institut escola d'un poble costaner i cursa el tercer mòdul de l'Aula d'escriptura, perquè algun dia li agradaria escriure novel·les per a joves. Fins ara ha escrit contes i encara no li havien publicat res en paper, però en tenia moltes ganes.

Morir d'enyorança

Era el segon casament del seu germà, ostentós i embafador com l'altre. Una pila de convidats, de vint-i-un botons, perfumats i disposats a fer gala de la seva simpatia, desfilaven a peu d'altar buscant la millor localitat per presenciar l'espectacle. Ell, assignat a una vacant a primera fila, al costat dels seus pares, no la va saber apreciar. Notava una incomoditat persistent.

En acabar la cerimònia, amfitrions i convidats van anar a veure la posta de sol al far de Sant Sebastià. Observant, allà, l'ànim creixent que de copa en copa amarava els assistents, va sentir que la tarda se li faria tan llarga com la barra lliure d'aquell bar.

Al seu voltant rondava una jove, atractiva, de pell bruna, que feia estona que l'observava. Buscava creuar-hi la mirada. Però ell, indiscutiblement, l'evitava. No hi tenia res a fer, ella, ni cap altra.

Al capvespre, es van dirigir a Calella de Palafrugell, on tindria lloc el sopar. La sala destinada a l'esdeveniment oferiria una vista espectacular de la platja de les Barques.

Ell va entrar al restaurant complagut, donant la mà a la seva nova parella, una noia discreta, altiva i sensual. En travessar la porta del local va tenir la sensació que tothom els mirava, però més aviat l'admiraven a ella. La seva llarga cabellera castanya onejava per l'esquena descoberta del vestit cenyit i esplendorós que portava. Les corbes sinuoses del seu perfil només s'aturaven a l'altura dels genolls, on el

vestit iniciava una forma de campana similar a la cua d'una sirena.

Casualitats de la vida, l'havia conegut un mes enrer en aquella mateixa platja. En plena nit, ella havia sortit de l'aigua completament nua i, impúdica i des preocupada, se li havia adreçat per demanar-li una peça de roba. Li ho havien robat tot mentre nedava, li va explicar mentre s'escorria la densa cabellera entre les dues mans.

Aquella fatídica nit, en la qual també s'havia mort un jove ofegat en estranyes circumstàncies, ell, racional de mena, a qui sempre li havia calgut temps per conèixer les persones abans d'intimar-hi, havia quedat captivat per aquella dona, com pres d'un encanteri.

Havent sopat, la mar, de tan calmada com estava, mostrava el reflex de la lluna plena. Els fanals que illuminaven la platja cobejaven la nòmada servitud amb què, les properes hores, visitaria tants racons de la terra.

Ell, que fins aquell moment havia gaudit de la vetllada, va atribuir a l'embriaguesa l'estranya sensació de neguit que l'envaïa cada cop que ella s'allunyava.

Ben entrada la nit, els músics de Port Bo, amics dels seus pares, cantaven havaneres a la terrassa i, a la platja, s'hi aplegaven visitants encuriósits portats per les tonades. La mar s'embrava al ritme del compàs i els convidats, menys empolainats i formals que a l'inici, ballaven, tendint a desfermar-se.

Ell conversava animadament amb un grup de familiars fins que es va adonar que feia estona que no la veia. Va examinar la sala, els banys i la terrassa sense èxit. En preguntar per ella als convidats, cap no va ser capaç d'esbrinar de qui els parlava. Quan va veure que calia fer-los una descripció de la noia, va constatar que ell tampoc aconseguia recordar-la.

Es va despertar amb el clam de les gavines de matinada, moll i cobert d'algues. Estava lligat a una petita barca que descansava a la sorra de la platja.

S'hi acostà un mariner de barba blanca. En preguntar-li per la seva situació, li va parlar d'ella i de la impossibilitat de recordar-la; de la nit, els convidats, el clar de lluna, el desencís, la música llunyana, la confusió buscant-la, el xipolleig, la desesperació, la ventada i els càntics misteriosos entre la bravor de les onades.

—Jove, has de saber que quan elles et perdonen la vida se t'enduen els records perquè no moris d'enyorança —va respondre el mariner mentre el deslligava.

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.

Collell

Il·lustració > **JORDI COLLELL PUIG** és alumne d'Il·lustració de l'Escola Municipal d'Art de Girona.